

Paróczai Gergely

Szabó Lőrinchez

Hát eljött érted az iszonyú reggel.
A különbéke im, megérkezett.
Dermeitlen fekszel, üveges szemekkel.
Kihülve már rim-müves két kezed.

Oly nihetetlen tudomásul venni,
— kétkedve jár köztünk a döbbenet —
hogy nem örülsz, hogy nem fáj soha semmi.
S egy más világ törvénye véd, vezet.

Csak fekszel. — Kinemjátszott, elszakadt húr.
Megnémulva, mint annyi más halott.
Es viszed magaddal elmondhatatlanul
a szavakat, s hány meg nem írt dalod!

Látod, csak ennyi: rövid volt az élet.
Egy röpke, ocsúdás az ég alatt.
Kopott szíved milyen hamar kiegészült
a tettek lángján! Örök szomjádát
a szellem által faggatott világnak
ezer csodája sem olthatta el.
S titkok tudója — titkaiba látva —
vívta a harcot rejt-jeleivel.

Megérte-é? Mondd! — Habár egyi kfeled
tündököl kimért formába zárva —
Gyönyört sóvárgó hús-vér testedet
feláldoznod? Megérte-é? Te árva!

Megérte-é? Mondd! — Habár egyik feled
e robbanásnyi zsúfolt pillanat,
emésztő lánggal égni, mint a boldog
mcleg-sugárzó, fénylő széndarab?

Megérte-é?! Beszélj!! — Nem szólal ajkad . . .
Szigorúbb lettél — s így legtöbb! — halott! —
De faggató koroknak hátrahagyta
a Művedet. — Legméltóbb válaszod.

Látod: csak ennyi, ennyi volt e lét.
S kitagadott — játékos fiat.
És most — a mindenség szerelmesét —
a nyitnikék, s a pannon ősz sirat.